

O sreči

Ko imel bi košček sreče,
precej žalost bi pregnal,
vse težave bi skupnele,
košček sreče bi ostal.

Vsaka revija ima svoj uvodnik. Ta bralca uvede v osnovno temo, ki se prepleta skozi vsebino. Pa sem razmišljal, zakaj ne bi revija Prepletanje imela tudi »za-vodnika« ali »zaključnika«. A mi nekako ni šlo v glavo, kako ima lahko nekaj, kar se prosto prepleta v času, v sebi tudi nekaj končnega. Tako je nastala »popotnica«. Popotnica kot razmišljanje, ki bo morda odslej vsako leto spremljalo Prepletanje. In popotnica kot darilo, ki ga namenjam bralcem, da ga bodo v prihajajočem letu nosili s seboj v srcih in zavesti. Tokratna popotnica naj vam prinese košček sreče.

Nekoč davno, kmalu po stvaritvi »Velikega zvoka«, ki je z vibracijami ustvaril materijo v vesolju, se je njegova visokost v nebesih, gospod Bog, odločila, da je napočil čas, ko bo treba razdeliti Zemljo narodom, da bodo skrbeli zanjo. Nadangel Gabriel je objavil javni razpis in pred vrata Svetega Petra se je zgnila množica predstavnikov narodov, da bi svojim ljudstvom zagotovili karseda obširne in bogate posesti.

Že takrat so velesile uveljavile vso svojo moč in tako je Zemlja hitro pristala v rokah Američanov, Rusov, Indijcev, Kitajcev, Nemcev, Francozov, Angležev ... Gospod Bog res ni imel posebnega velikega dela. Kot bi trenil, je Zemljo razdelil in preddverje se je izpraznilo.

Nenadoma, v temnejšem kotičku preddverja, je gospod Bog zagledal majhno postavo, ki je plašno in ponižno, s prekrizanimi rokami pred seboj, čakala njegovo visokost, da bi ga opazila. »Kdo pa si ti in kaj želiš?« je vprašal gospod Bog. Skromni mož je tiho odgovoril: »Čakam, da mi boste dali kakšen košček Zemlje.« »Kod si pa hodil doslej? Zemljo sem razdelil, moral boš stopiti kar kam drugam!«

ga je zavrnil najvišji. »Ampak jaz vem, zakaj bi rad imel svoj prostor na Zemlji, zato sem prišel sem. In še vedno ne morem verjeti, da vi, njegova visokost, ne bi mogli najti zame vsaj majhnega koščka. Saj nas ni veliko, naredimo pa lahko marsikaj,« je vztrajal skromni mož. »No, ja,« je odvrnil Bog, »res si videti prikupen. Morda pa bi se pa le kaj našlo zate. Veš, moram ti priznati, da je tudi meni Zemlja zelo ljuba, zato sem zase prihranil majhno zemljišče, da bi si na njem včasih oddahnil ob nedeljah. Ampak ker si skromen in ker čutim, da boš znal skrbeti za ta košček Zemlje vsaj tako dobro kot jaz, naj bo tvoji! Podarim ti ga, uresniči na njem svojo vizijo, naj bo izvir sreče, ki se bo širil po vsej obli!«

Ali se zavedamo naše sreče? Ste kdaj pomislili na to, da živimo sredi zaklada, ki nam je bil podarjen zato, da bomo skrbeli zanj, v njem razvijali svojo srečo in jo delili z drugimi, jo širili v svet? Ste se kdaj vprašali, kaj nas zares osrečuje? Materialno bogastvo, zunanje lepote, poslovni uspehi in druge minljivosti? Ali morda pristni in odkritosrčni medsebojni odnosi, ljubezen do vsega okolja: do ljudi in do stvari? Ste srečni, kadar dajete ali kadar prejimate? Poglobite se vase in razmislite o tem.

Nihče vam sreče ne more dati in tega tudi ne pričakujte. Tudi kupiti se je ne da. Vsak od nas jo nosi v sebi, le poiskati jo je treba. To nam je v svoji knjigi Pot k sreči na najboljši način povedal eden najpomembnejših slovenskih mislecev in filozofov, Martin Kojc, ki je zapisal: »Vse, o čemer smo notranje prepričani, da se bo zgodilo, se v materialnem navideznem svetu zares pojavi.« Naj bo tudi v nas vedno del duha skromnega moža iz zgornje zgodbe, da bo naša dežela srečno cvetela v blagostanju in duhovnem bogastvu.

Tomaž Bole, član uredniškega sveta